

de. Otele girip çıkarken dizi dizi TO-MA'lar, polisler... Epey değişik bir görüntü ve de ruh haliydi bizler için. Cumartesi öğlen saatlerinde katılan gönüllü sayısında çok düşüş oldu. Balkondan baktığımızda polislerin otel girişinde toplanıp Gezi Direnişindeniki kişiyle konuştuğunu gördük. Sevgili arabulucumuz, tüm İstanbul çalışmalarımızın belkemiği Ümmühan Hanım yanlarına inip 'lütfen kapının önünde konuşmasanız. Çünkü insanlar sizin varlığınızdan tedirgin oluyor, korkuyor ve yukarı gelemiyor.' dedi. Polisler hiç böyle bir niyetleri olmadığını, hemen otelin önünden ayrılacaklarını, kimseyi rahatsız etmek istemediklerini söyleyip özür dilediler. "Bu gazın hiçbir zararı yoktur boşuna ölçüyorsunuz. Bütün tatbikatlarda bu gazları önce bizim üzerimizde deniyorlar. Üstelik bizim böyle maskelerimiz de yok. Amirlerimiz bize böyle söylüyor. Hatta bir keresinde bir gaz bombası elimde patladı, hiç de bir şey kalmadı. Bu gazın etkisi geçici" diyerek bize derdini anlattı. Biz de kendilerini çalışmamıza katılıp gazın etkilerini göstermemize yardımcı ve gönüllü olmaya davet ettik.

60'lı yaşlarda bir teyze evinde otururken gaza maruz kalmıştı. O günden beri bacaklarında kas ağrıları nedeniyle yürümekte güçlük çekiyordu. Yine

de bizim yaptığımız çalışmayı duyunca, zorlukla, oflaya poflaya, bir komşusunun yardımı ile evinden çıkmış, bizim yanımıza gelmişti Point Otel'e.

Point Otel'in lobi çalışanlarından bir bey sabah erken saatlerde yanımıza geldi. "Ben de çalışmanıza katılabilir miyim?" dedi. 31 Mayıs olayları olurken otelin önüne bir çıktığında bir gaz fişegi duvara çarpıp koluna değmiş. Kolunda yaygın büllü yanıklar vardı yaklaşık 5x10 cm boyutlarında. Her iki kolunda ve birkaç adet. O sıcakta uzun kollu gömlek giyiyordu ancak o bile yeterli olmuyordu yanıklarının örtmeye. Hele acısını dindirmeye, hiçbir şey...

Bir itfaiye görevlisi katıldı çalışmamıza. Sivil olarak başvurmuştu. Gördüğü, atılan tüm bombaları yakalamaya

çalışıp suda söndürmüştü. Bu yüzden kollarında bacaklarda yaralar vardı. Elinde patlayan bombalar da vardı. Tüm bunları yaparken, devlet görevlisi olduğu için, memuriyetinin de biteceğinden pek emindi. 'Ben aslında tam da görevimi yapıyordum ama amirlerim işime devam etmeme izin vermez" dedi bize. Kendisi şu anda nasıl, ne durumda bilmiyoruz ancak onun gibi birisiyle tanıştığımız için çok şanslı hissediyoruz kendimizi.

Türk Toraks Derneği adına yaptığımız bu çalışmalar hekim olarak, birey olarak, insan olarak her birimizi derinden etkiledi. Ruhumuzda yüreğimizde izler bıraktı. Hem Taksim hem de Cihangir çalışmalarında emeği geçen herkese gönülden şükranlarımı sunarım.

**Toraks
Bülteni**

I Gördüm Gördüm Gördüm... Büyük Düşler Gördüm [1]

I Filiz Çağla UYANUSTA KÜÇÜK

caglauyanusta@yahoo.com

I Her şey mayıs sonunda empatiyle başladı, refleksle devam etti, düşünmeye yol açtı, hayır, beklediğiniz yanıtı veremeyeceğim, aslında sona ermedi.

Empati, bir başkasının duygularını, içinde bulunduğu durum ya da davranışlarındaki motivasyonu anlamak ve içselleştirmek demektir.[2] Empati, insan olma yolunda, hekim olmaya devam edebilmekte olan duyguydu.

31 Mayıs sabahı ağlayarak izledim haberleri.

Biber gazına maruz kalanları, yaralananları, yoğun bakıma kaldırılanları gördükçe, duydukça, izledikçe, refleks işin içine giriverdi. Hekimlik, insanlık refleksi.

Çantama evimde bulunan nefes açıcı ilaçlar, maske, antiasit (en bilinen adıyla Talcid), süt, su, eldiven, göz-

*'Nedir ki
Zıplarlar
Ego trampelenlerinde
Kadinsız erkeksiz bir şehvet düşünün
Oyundur oynarlar
Bitmiyor işgalleri
Ben seni oralardan çekip almadım mı?
Bu kadar sert mi
Cevabın bana'
Mor ve Ötesi [1]*

lük, gazlı bez, pamuk, antiseptik solüsyonlar, kremler gibi tamamen acil ihtiyaç ve müdahaleye ve kendimi de korumaya yönelik malzemeleri doldurarak, hekimlik refleksimin peşine takılarak çıkıveriyordum kapıdan... İş çıkışı ve hafta sonları...

Daha sonra söylendiğinin aksine, hastaneden hiçbir şey almadan, tamamen her hekimin evinde ecza dolabında bulunan ilaç-malzemelerle, görevimi aksatmadan, iş dışı saatlerde ve gönüllülükle.

Gözlerde kızarma, yaşarma bulgularıyla gelenleri de ağlayarak gelenleri de gördüm...

Biber gazına maruz kalıp, titreme, konvülsiyon benzeri bulgularla gelenleri gördüm.

Aşağılanmayı kabullenemeyip, içine sindiremeyenleri gördüm.

Kırılanları, incinenleri gördüm.

Bacağında iyileşemeyen kapsül yaralarıyla revire gelip, yarasını temizletip tekrar eyleme katılanları gördüm...

Elele tutuşup gelen, gözlerine yüzlerine antiasitli solüsyon sıkıtırıp, tekrar gözden kaybolan sevgilileri gördüm ...

Kız en güzel, en haff giysisini giymiş

Oğlan renkli bir dünya boyamış

Kapkara kapılar sormuşlar onlara

Ayıp olmaz mı?

Bu işler o kadar kolay mı?[3]

Kronik akciğer hastalığı olmasına rağmen, Ethem Sarısülük'ü uğurlamaya gelmiş Zonguldak'lı yüzü aydınlık emekli kömür işçisini gördüm... Dalayan gibi delikanlıydı, yataklara sığmıyordu deyişini dinledim. Gözlerimiz doldu birlikte. Tansiyonunuz yüksek, nefesiniz daralmış, hastaneye göndermemiz lazım artık, sonra da evinize dönmelisiniz dedim. Gözleriyle beni kucakladığını, sırtımı sıvazladığını gördüm. Birbirimize gözlerimizle teşekkür ederek ayrıldık, gazın içinde gözden kayboluşunu gördüm...

Yürekleri yaralananları gördüm.

İçinde düzelmeyecek yaralar açılanları gördüm...

Bir hasta başına bazen beş doktor düşüğünü gördüm.

Teacrübeli abla -ağabeylerinden öğrendiklerini hemen uygulamaya girişen genç tıp fakültelileri gördüm. Gezip tozacak zamanda ya da TUS'a çalışacakken yardıma gelen tıp fakültelileri...

Diş hekimleri, hemşireler, sağlık memurları tanıdım, elinden geleni ardına koymayan...

Dalgıç kıyafetiyle dolaşanları gördüm hayallerinin denizinde yüzen...

İstanbul'a Gezi Park'ına gitmiş, Ankara'da Kuğulu Park'ta çadır kurmuş, kapsülle yaralanmış, gazla ciğerleri dolmuş buna rağmen heyecanı yüzünden okunan, gözleri pırıl pırıl gençleri gördüm.

Kırılanları, incinenleri gördüm.

Kişilerin üzerine sıkılan turuncu-pembe renkli sıvıyla oluşan yanıklar gördüm.

Eylemler nedeniyle işlerinden atılanları gördüm...

Eylemcilere polisler nerede diye sorup 'benim oğlum da polis, onu bulmaya, ona kızmaya geldim' diyen teyzenin hikayesini dinledim...

Başka bir hayat mümkünmüş diyen bakışları gördüm...

"Başka türlü bir şey benim istediğim..."[4]

Etrafımı çevirip, içeri gaz bombası atmaya hazırlanırken, gazdan etkilenip yere düşen arkadaşlarına ilk müdahale revirde yapılırca, reviri dağıtmaktan vazgeçenleri anlatanları dinledim...

Hastanede pişman, yorgun, biber gazının uzun dönem etkilerinden endişelenen polisler muayene ettim, dinledim, gördüm...

"You're just another brick in the wall" [5]

Hastaneye başvurup, daha acil bir hastanın sırasını almak istemedim diyenleri gördüm.

Metroda üzerlerine gaz bombası atılıp, bayılan, on beş yaşındaki kızının kendisini öldü sandığını ağlayarak anlatan

anneyi gördüm. Sadece eve dönüyorduk, ölümü gördüm, mahşeri gördüm metroda, hiç niyetim yokken eylemlere katıldım sonra diyen anneyi...

Astım atağı yaşayanları gördüm.

Hiç bir haberde, yazıda, fotoğrafta duyup, okuyup, göremeyeceklerimizi yaşayanları dinledim...

Yaşadıklarını anlatamayacak kadar tutulanları gördüm.

Sirke ! Limon ! diyen Adile Naşit'le Münir Özkul'u gördüm duvarlarda...

İçi gülen gözler gördüm...

Aşkı gördüm...

Mesleki dayanışmayı gördüm.

Sağlıksızıyla barışan halkı gördüm

İnceliği, arkadaşlığı, kardeşliği, unuttuklarımızı gördüm,

Refleks mekanizması omurilik tarafından yönetilir,

Omurgalı duruşu gördüm...

"Bir derdim var artık tutamam içimde

Gitsem nereye kadar, kalsam neye yarar

Hiç anlatamadım, hiç anlamadılar

Herkes neden düşman, herkes neden düşman

Unuttuk hepsini, nuhun nefesini"[6]

Hatırlayanları gördüm...

"Gördüm

Gördüm

Gördüm

Büyük düşler gördüm"[1]

Kaynaklar

1. Büyük Düşler, Mor ve Ötesi, Büyük Düşler, 2006, Rakun Müzik
2. Empati, Vikipedi
3. Ayıp Olmaz mı?, Mor ve Ötesi, Büyük Düşler, 2006, Rakun Müzik
4. Değişik adlı şiirinden, Can Yücel
5. The Wall, Pink Floyd, 1979
6. Bir Derdim Var, Mor ve Ötesi, Dünya Yalan Söylüyor, 2004, Pasaj Müzik